

Sygn. akt I Ns 564/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
------------------------	-------------------------------------

Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elwira Stopińska
---------------------	---

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z wniosku J. S. (1)

z udziałem J. S. (2)

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania

postanawia:

1.Zobowiązać uczestnika postępowania J. S. (2) do opuszczenia w trybie art. 11a ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz.U. z 2005r, nr 180, poz. 1493) lokalu mieszkalnego oznaczonego nr (...), położonego w miejscowości (...)

gm. W., składającego się z dwóch pokoi, kuchni i łazienki.

2.Ustalić, że uczestnikowi postępowania J. S. (2) nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

3.Zasądzić od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 40 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. S. (1) domagała się nakazania uczestnikowi J. S. (2) by opróżnił lokal mieszkalny oznaczony nr (...) znajdujący się w budynku położonym (...) gmina G. , jako sprawca przemocy w rodzinie.

W uzasadnieniu podała, iż były mąż został skazany prawomocnym wyrokiem za znęcanie się nad rodziną.

Wskazywała , że uczestnik nadużywa alkoholu. Nie dba o rodzinę, źle traktuje zarówno ją jak i małoletniego syna D., który boi się ojca. Za fizyczne i psychiczne znęcanie się nad rodziną został już skazany na karę pozbawienia wolności, mimo to jego zachowanie nie uległo żadnej poprawie. Uczestnik wprowadził taką atmosferę w domu ,że rodzina i znajomi boją się ją odwiedzać.

Wnioskodawczyni podała ,że ma założoną „niebieską kartę” i dzielnicowy regularnie monitoruje zachowanie się byłego męża. Dodatkowo wskazała ,że obecnie właścicielem mieszkania jest były mąż . Na skutek umowy z dnia 22.02.2010 r. wnioskodawczyni w zamian za zwolnienie się z długu przekazała bowiem swój udział w nieruchomości J. S. (2). W tutejszym sądzie toczyła się jednak sprawa cywilna o uznanie tej umowy za nieważną zarejestrowana pod nr I C 1001/16. Sąd wyrokiem z dnia 16.X.2017 r. stwierdził ,że powołana umowa jest nieważna z mocy prawa. Orzeczenie nie jest prawomocne bowiem uczestnik wywiódł od niego apelację. Obecnie akta I C 1001/16 znajdują się w SO w Olsztynie.

Uczestnik postępowania wniósł o oddalenie wniosku. Wskazał ,że wnioskodawczyni wyprowadziła się z domu , a więc odpadła podstawa faktyczna wniosku. Dodatkowo podnosił ,że wnioskodawczyni prowokuje wszystkie zajścia , a wyrok który zapadł w sprawie karnej jest niesłuszny , zaś świadkowie kłamali.

Sąd ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni J. S. (1) i uczestnik postępowania J. S. (2) byli małżeństwem. W czasie trwania związku małżeńskiego strony nabyły lokal , w którym obecnie zamieszkują(okoliczność bezsporna). W 2005 r. strony rozwiódły się i dokonały podziału majątku. Lokal mieszkalny przypadł wnioskodawczyni ale ta by zwolnić się z długu(spłata udziału) w 2010 r. przeniosła swoje udziały na uczestnika, który wobec powyższego stał się wyłącznym właścicielem mieszkania. Umowa ta została jednak na mocy wyroku SR w Giżycku z dnia 16.X.2017 r. uznana za nieważną z mocy prawa. Wyrok ten jest nieprawomocny.

(dowód: kserokopia wyroku - k. 9)

Uczestnik nadużywał alkoholu. Pod jego wpływem zachował się w sposób wulgarny i agresywny w stosunku do byłej żony . Za wszczynanie awantur, zakłócanie spoczynku nocnego oraz stosowanie gróźb karalnych został skazany prawomocnym wyrokiem SR w Giżycku z dnia 10 maja 2017 r. **na bezwzględną karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.**

(dowód: kserokopia wyroku II K 27/17 , karta 4)

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Postępowanie w niniejszej sprawie zgodnie z żądaniem wnioskodawczyni toczyło się w trybie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz.U. 2015r.,1390 tekst jednolity).

Zgodnie z art. 11 a. cyt. ustawy osoba dotknięta przemocą może żądać aby Sąd zobowiązał sprawcę przemocy, który swoim rażąco nagannym zachowaniem czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie do opuszczenia mieszkania. W tym kontekście zauważyć należy, że J. S. (2) został skazany prawomocnym wyrokiem za psychiczne znęcanie się nad wnioskodawczynią. Jak wynika z wyroku sąd nie zastosował wobec skazanego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, co zdarza się dość rzadko. Pomimo skazania na stosunkowo surową karę uczestnik nie zmienił trwale swego zachowania. Wynika to jednoznacznie z zeznań przesłuchanych przez sąd świadków, zwłaszcza J. M. i K. R.(zob. zeznania k.66- 66 v). Świadkowie wskazali ,że tuż po wyroku karnym uczestnik przez krótki okres zachowywał się poprawnie ale szybko wszystko wróciło do normy. W ocenie sądu powyższe zeznania są w pełni wiarygodne i miarodajne. Zwraca uwagę fakt, że uczestnik korzystający z pomocy profesjonalnego pełnomocnika nie był w stanie skutecznie zakwestionować treści składanych przez świadków zeznań. Stanowisko uczestnika jawi się wyłącznie jako gołosłowna polemika z twierdzeniami świadków

W tym miejscu należy wskazać , iż z mocy art.11 kpc ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Wobec powyższego wypowiedzi uczestnika postępowania jakoby w sprawie II K 27/17 wszystko zostało ukartowane przez byłą żonę i

falszywie zeznających świadków rzecz jasna nie mogły odnieść żadnego skutku prawnego. Bez znaczenia pozostaje także fakt, że wnioskodawczyni w chwili obecnej nie zamieszkuje w przedmiotowym lokalu bowiem przebywa u córki. Jest jasne – wynika to zarówno z wyjaśnień wnioskodawczyni jak i świadków - ,że ten stan ma charakter czasowy. Wnioskodawczyni wyprowadziła się bowiem wyłącznie na czas remontu oraz z powodu agresji uczestnika postępowania.

W ocenie sądu w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości fakt, iż zachowanie uczestnika jest rażąco naganne, a także iż swym zachowaniem uniemożliwiania on wspólne z nim zamieszkiwanie. Nakaz orzekany w niniejszym trybie ma charakter czasowy i nie powoduje utraty tytułu prawnego , a jedynie czasowe ograniczenie korzystania z lokalu. Wymieniony przepis nie wyklucza więc zobowiązania do opuszczenia mieszkania przez osobę, która jest wyłącznym jego właścicielem. Nakaz ma charakter czasowy bowiem w razie zmiany okoliczności może być zmieniony lub uchylony.

Sąd nie przyznał uczestnikowi prawa do lokalu socjalnego bowiem jest on sprawcą przemocy w rodzinie. Ponadto zgodnie z art.11 a ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie do wykonania obowiązku orzeczonego na podstawie ust.1 stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji obowiązku opróżnienia lokalu służącego zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika. Innymi słowy stosuje się art.1046 kpc, w szczególności § 4 zgodnie , z którym jeżeli dłużnikowi nie przysługuje pomieszczenie zastępcze komornik niezwłocznie wykonując orzeczenie występuje do gminy właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu z wnioskiem o wskazanie noclegowni, schroniska lub innej placówki zapewniającej miejsca noclegowe , do której dłużnik zostanie usunięty.

Z art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów wynika zasada obligatoryjnego zamieszczania przez sąd w wyroku eksmisyjnym pozytywnego lub negatywnego rozstrzygnięcia o uprawnieniu do lokalu socjalnego osób, których dotyczy nakaz opróżnienia lokalu.

Fakt skazania J. S. (2) za przestępstwo wymierzone przeciwko życiu i zdrowiu zadecydował o tym, iż uczestnikowi nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego (art. 17 ustawy o ochronie praw najemców i lokatorów).

Mając powyższe na względzie sąd na podstawie art. 11 a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z dnia 29.07.2005 r. (Dz.U. 2015.1390 tekst jednolity) Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art.520 par.2 kpc.